

Presidència de la Generalitat

DECRET LLEI 12/2023, de 10 de novembre, del Consell, de derogació de la Llei 7/2022, de 16 de desembre, de la Generalitat, de mesures fiscals per a impulsar el turisme sostenible. [2023/11345]

PREAMBUL

I

En atenció a les competències atorgades per l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana a la Generalitat, amb la tramitació prèvia com a proposició de llei, es va aprovar la Llei 7/2022, de 16 de desembre, de la Generalitat, de mesures fiscals per a impulsar el turisme sostenible, l'objecte de la qual és la creació de l'Impost Valencià sobre Estades Turístiques (IVET), com un impost propi de la Generalitat Valenciana que grava la capacitat econòmica posada de manifest per l'estada en determinats establiments turístics situats en el territori de la Comunitat Valenciana, impost que ha sigut popularment conegut com a «taxa turística». La llei fixa el seu objecte i finalitat, els elements de l'impost, així com les normes de gestió en règim d'autoliquidació i la competència sancionadora de l'Agència Tributària Valenciana, així com el recàrrec municipal voluntari.

Aquesta llei es va publicar el 19 de desembre de 2022 (DOGV 9492), i de conformitat amb la seua disposició final tercera, entrarà en vigor en el termini d'un any des de la publicació en el DOGV, moment a partir del qual els ajuntaments podrien decidir aplicar de manera voluntària el recàrrec establert en la disposició addicional primera.

II

S'ha de prendre en consideració que el turisme és un sector especialment afectat per la conjuntura, com ha quedat demostrat en la pandèmia i per la invasió d'Ucraïna per part de Rússia, que està produint un important impacte econòmic negatiu en l'economia europea i, per consegüent, a la Comunitat Valenciana. Aquest impacte s'està reflectint, especialment, en l'increment dels costos, principalment energètics per a tots els sectors d'activitat.

La Comunitat Valenciana es beneficia enormement del turisme, activitat amb gran repercussió en l'economia valenciana en termes de renda i ocupació, i destaca com a principal motor del sector serveis, que segons dades prèvies a la pandèmia provocada per la Covid-19, representava un 15,5 % sobre el total del PIB a la Comunitat Valenciana, així com un 15,9 % del total de l'ocupació en el nostre territori, segons dades facilitades per IMPACTUR.

No obstant això, la Comunitat Valenciana competeix amb altres regions i destinacions turístiques a Espanya i a l'estranger. En particular, cal observar que altres comunitats autònomes a Espanya, com són Andalusia, Canàries o Múrcia, no apliquen una taxa turística similar. Això podria fer que la Comunitat Valenciana siga menys competitiva en comparació amb altres destins que no tenen aquesta càrrega addicional. Els turistes ja realitzen despeses per allotjament, menjars, activitats i transport durant la seua estada a la Comunitat Valenciana, i el fet que estiguen subjectes al pagament d'un impost addicional només augmentaria els costos per als visitants, la qual cosa podria fer que reconsideren la seua elecció de destí i quan el trien gasten menys recursos a la Comunitat.

Per tant, imposar una taxa turística podria dissuadir els visitants de triar aquesta regió com a destinació, la qual cosa podria portar una disminució dels ingressos turístics i, en última instància, afectar negativament l'economia i l'ocupació.

La derogació normativa que introdueix el present decret llei respon a l'extraordinària i urgent necessitat de derogar la llei de creació de l'Impost Valencià sobre Estades Turístiques (IVET) abans que entre en vigor el pròxim 19 de desembre de 2023.

Presidencia de la Generalitat

DECRETO LEY 12/2023, de 10 de noviembre, del Consell, de derogación de la Ley 7/2022, de 16 de diciembre, de la Generalitat, de medidas fiscales para impulsar el turismo sostenible. [2023/11345]

PREAMBULO

I

En atención a las competencias otorgadas por el Estatuto de Autonomía de la Comunitat Valenciana a la Generalitat, previa tramitación como proposición de Ley, se aprobó la Ley 7/2022, de 16 de diciembre, de la Generalitat, de medidas fiscales para impulsar el turismo sostenible, y su objeto es la creación del Impuesto Valenciano sobre Estancias Turísticas (IVET), como un impuesto propio de la Generalitat Valenciana que grava la capacidad económica puesta de manifiesto por su estancia en determinados establecimientos turísticos situados en el territorio de la Comunitat Valenciana, impuesto que ha sido popularmente conocido como «tasa turística». La ley fija su objeto y finalidad, los elementos del impuesto, así como las normas de gestión en régimen de autoliquidación y la competencia sancionadora de la Agencia Tributaria Valenciana, así como el recargo municipal voluntario.

Esta ley se publicó el 19 de diciembre de 2022 (DOGV núm. 9492) y de conformidad con su disposición final tercera entrará en vigor en el plazo de un año desde su publicación en el DOGV, momento a partir del cual los ayuntamientos podrían decidir aplicar de manera voluntaria el recargo establecido en la disposición adicional primera.

II

Debe tomarse en consideración que el turismo es un sector especialmente afectado por la coyuntura, como ha quedado demostrado en la pandemia y por la invasión de Ucrania por parte de Rusia, que está produciendo un importante impacto económico negativo en la economía europea y, por consiguiente, en la Comunitat Valenciana. Este impacto se está reflejando, especialmente, en el incremento de los costes, principalmente energéticos para todos los sectores de actividad.

La Comunitat Valenciana se beneficia enormement del turismo, actividad con gran repercusión en la economía valenciana en términos de renta y empleo, destacando como principal motor del sector servicios, que según datos previos a la pandemia provocada por la covid-19, representaba un 15,5 % sobre el total del PIB en la Comunitat Valenciana, así como un 15,9 % del total del empleo en nuestro territorio, según datos facilitados por IMPACTUR.

Sin embargo, la Comunitat Valenciana compete con otras regiones y destinos turísticos en España y en el extranjero. En particular debe observarse que otras Comunidades Autónomas en España, como Andalucía, Canarias o Murcia, no aplican una tasa turística similar. Esto podría hacer que la Comunitat Valenciana sea menos competitiva en comparación con otros destinos que no tienen esta carga adicional. Los turistas ya realizan gastos por alojamiento, comidas, actividades y transporte durante su estancia en la Comunitat Valenciana, que estén sujetos al pago de un impuesto adicional solo aumentaría los costos para los visitantes, lo que podría hacer que reconsideren su elección de destino y cuando lo elijan gasten menos recursos en la Comunitat.

Por tanto, imponer una tasa turística podría disuadir a los visitantes de elegir esta región como destino, lo que podría traer como consecuencia una disminución de los ingresos turísticos y, en última instancia, afectar negativamente a la economía y al empleo.

La derogación normativa que introduce el presente decreto ley responde a la extraordinaria y urgente necesidad de derogar la ley de creación del Impuesto Valenciano sobre Estancias Turísticas (IVET) con anterioridad a su entrada en vigor el próximo 19 de diciembre de 2023. Asimismo, queda justificada ya que el sector turístico tiene que

Així mateix, queda justificada perquè el sector turístic ha d'afrontar desafiaments addicionals derivats de la incertesa econòmica ocasionada per factors com són la inflació, l'augment dels costos de les matèries primeres i el conflicte a Ucraïna, que afecten la capacitat de despesa dels viatgers i augmenten les despeses dels establiments turístics. L'augment dels costos, que inclou energia, transport, alimentació i salaris, impacta en els marges de benefici del sector, però el fet d'augmentar les tarifes podria reduir la demanda i la facturació.

L'actual situació econòmica i geopolítica està afectant en gran manera la reorientació de les polítiques públiques dels diferents territoris de la Unió Europea, amb afeccions importants i sobrevingudes en la qualitat de vida de la ciutadania i la resiliència dels territoris. En aquest context, la Comunitat Valenciana, per la seua fragilitat climàtica, la seua dependència energètica i la seua vocació econòmica oberta al mercat, la fan un territori altament vulnerable a aquestes dinàmiques globals. Per tot això, es considera que la creació d'aquest impost és inoportuna, innecessària i en la conjuntura econòmica actual, improcedent. Ha rebut una fèrria oposició per part del sector i d'altres agents de l'ecosistema turístic valencià pel seu efecte perjudicial en la comercialització internacional de les destinacions turístiques. Cal prendre en consideració que l'impost perjudicaria la competitivitat de l'allotjament reglat i disminuiria el poder adquisitiu dels turistes i incidiria també «negativament» en el compte de resultats de la resta de components de la indústria turística.

Hi ha altres arguments que motiven la derogació de la llei, com és la complexitat administrativa de la seua implementació, ja que requereix una infraestructura administrativa significativa per a recopilar i gestionar els ingressos. Així mateix, comporta generar costos addicionals i complicacions per a les empreses turístiques, que ja afronten nombrosos desafiaments operatius.

Finalment, s'ha de ressaltar l'impacte negatiu en la imatge turística de la Comunitat Valenciana, ja que la percepció d'una regió turística pot veure's perjudicada per la implementació d'aquest impost. Els visitants podrien percebre'l com un intent d'explotar la seua presència en lloc de donar-los la benvinguda, la qual cosa perjudicaria la reputació de la Comunitat Valenciana tant nacional com internacional. Aquest nou impost envia un missatge als mercats que no es correspon amb la realitat, perquè la Comunitat Valenciana ha de ser sinònim d'hospitalitat i de territori de «turisme amigable», tal com es reflecteix en els principis establits en la Llei 15/2018, de 7 de juny, de turisme, oci i hospitalitat de la Comunitat Valenciana.

III

La jurisprudència del Tribunal Constitucional ha donat suport a l'aprovació de disposicions de caràcter socioeconòmic mitjançant l'instrument normatiu del real decret llei en aquells casos en els quals s'aprecie una motivació explícita i raonada de la necessitat i urgència de la mesura.

La necessitat de la norma s'ha afirmat en els casos de conjuntures econòmiques problemàtiques que exigeixen una ràpida resposta. Així mateix, la urgència s'ha acceptat quan la dilació en el temps de l'adopció de la mesura de què es tracte podria generar algun perjudici, com succeeix en el present supòsit, per la complexitat jurídicoadministrativa de la seua entrada en vigor.

La justificació de la utilització de l'instrument del decret llei es basa igualment en una dilatada jurisprudència del Tribunal Constitucional, que ha vinculat la utilització d'aquesta norma a la solució d'una situació concreta que, dins dels objectius de l'òrgan emissor, i per raons difícils de preveure, requereix una acció normativa immediata en un termini més breu que el que es requereix per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis.

Així mateix, cal preveure que correspon al Consell, en aquest tipus de normes, la realització d'un judici polític o d'oportunitat sobre la conjuntura i la motivació de la norma.

Com és preceptiu, cal assenyalar que aquest decret llei no afecta l'ordenament de les institucions bàsiques de l'Estat, els drets i llibertats dels ciutadans regulats en el títol I de la Constitució, el règim de les comunitats autònomes ni el dret electoral general, i que a la vista del que s'ha exposat, concorren les circumstàncies d'extraordinària i urgent

enfrentar desafios adicionales derivados de la incertidumbre económica ocasionada por factores como la inflación, el aumento de los costos de las materias primas y el conflicto en Ucrania que afectan a la capacidad de gasto de los viajeros y aumentan los gastos de los establecimientos turísticos. El aumento de los costos, que incluye energía, transporte, alimentación y salarios, impacta en los márgenes de beneficio del sector, pero aumentar las tarifas podría reducir la demanda y la facturación.

La actual situación económica y geopolítica está afectando en gran manera a la reorientación de las políticas públicas de los distintos territorios de la Unión Europea, con afecciones importantes y sobrevenidas en la calidad de vida de la ciudadanía y la resiliencia de los territorios. En este contexto, la Comunitat Valenciana por su fragilidad climática, su dependencia energética, y su vocación económica abierta al mercado, la hacen un territorio altamente vulnerable a estas dinámicas globales. Por todo ello se considera que la creación de este impuesto es inoportuna, innecesaria y en la coyuntura económica actual, improcedente, habiendo recibido una férrea oposición por parte del sector y de otros agentes del ecosistema turístico valenciano por su efecto perjudicial en la comercialización internacional de los destinos turísticos. Debe tomarse en consideración que el impuesto perjudicaría la competitividad del alojamiento reglado, disminuyendo el poder adquisitivo de los turistas e incidiendo también «negativamente» en la cuenta de resultados del resto de componentes de la industria turística.

Existen otros argumentos que motivan la derogación de la ley, como la complejidad administrativa de su implementación, ya que requiere de una infraestructura administrativa significativa para recopilar y gestionar los ingresos. Asimismo, comporta generar costos adicionales y complicaciones para las empresas turísticas, que ya enfrentan numerosos desafíos operativos.

Finalmente, debe resaltarse el negativo impacto en la imagen turística de la Comunitat Valenciana, ya que la percepción de una región turística puede verse perjudicada por la implementación de este impuesto. Los visitantes podrían percibirlo como un intento de explotar su presencia en lugar de darles la bienvenida, lo que perjudicaría la reputación de la Comunitat Valenciana tanto nacional como internacional. Este nuevo impuesto manda un mensaje a los mercados que no se corresponde con la realidad, porque la Comunitat Valenciana debe ser sinónimo de hospitalidad y de territorio *tourist friendly*, tal y como se refleja en los principios establecidos en la Ley 15/2018, de 7 de junio, de turismo, ocio y hospitalidad de la Comunitat Valenciana.

III

La jurisprudencia del Tribunal Constitucional ha respaldado la aprobación de disposiciones de carácter socioeconómico mediante el instrumento normativo del real decreto ley en aquellos casos en los que se aprecie una motivación explícita y razonada de la necesidad y urgencia de la medida.

La necesidad de la norma se ha afirmado en los casos de coyunturas económicas problemáticas que exigen una rápida respuesta. Asimismo, la urgencia se ha aceptado cuando la dilación en el tiempo de la adopción de la medida de que se trate podría generar algún perjuicio, como sucede en el presente supuesto, por la complejidad jurídicoadministrativa de su entrada en vigor.

La justificació de la utilització de l'instrument del decret llei se apoya igualment en una dilatada jurisprudència del Tribunal Constitucional que ha vinculat la utilització de esta norma a la solució de una situació concreta que, dentro de los objetivos del órgano emisor, y por razones difíciles de prever, requiere una acción normativa inmediata en un plazo más breve que el requerido por la vía normal o por el procedimiento de urgencia para la tramitación parlamentaria de las leyes.

Asimismo, es preciso contemplar que corresponde al Consell, en este tipo de normas, la realización de un juicio político o de oportunidad sobre la coyuntura y la motivación de la norma.

Como es preceptivo, debe señalarse que este decreto ley no afecta al ordenamiento de las instituciones básicas del Estado, a los derechos y libertades de los ciudadanos regulados en el título I de la Constitución, al régimen de las comunidades autónomas ni al derecho electoral general y que a la vista de lo expuesto concurren las circunstancias de

necessitat establides en l'article 44.4 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana com a pressupòsit habilitant per a recórrer a l'instrument jurídic del decret llei.

En el present cas hi ha una doble motivació que consta justificada en l'informe de la Direcció General de Turisme: en primer lloc, per a evitar els perjudicis que suposaria l'entrada en vigor de la norma i evitar possibles efectes jurídics indesitjats, i, en segon lloc, adoptar de manera immediata aquesta mesura per a evitar l'enorme impacte econòmic i social provocat per las esmentades circumstàncies en l'economia del sector, que poden veure's adicionalment agreujades pel conflicte a Israel.

Sobre aquest tema, la Sentència del Tribunal Constitucional número 35/2017, d'1 de març, repassa la doctrina existent en relació amb el significat del pressupost de l'«extraordinària i urgent necessitat» per a dictar decrets llei, fent referència expressa a la facultat de dictar decrets llei en matèria tributària, i assenjala que «el decret llei representa un instrument constitucionalment lícit, en tant que pertinent i adequat per a la consecució del fi que justifica la legislació d'urgència, que no és un altre, segons tenim reiterat, que subvindre a situacions concretes dels objectius governamentals que per raons difícils de preveure requerisquen una acció normativa immediata en un termini més breu que el que es requereix per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis».

Continua aquesta mateixa sentència apuntant que l'ús d'aquest instrument obliga els òrgans polítics a explicar la situació d'«extraordinària i urgent necessitat» de manera «explícita i raonada», exigint també que «existisca una connexió de sentit o relació d'adequació entre la situació definida que constitueix el pressupost habilitant i les mesures que en el decret llei s'adopten (STC 29/1982, FJ 3), de manera que aquestes últimes guarden una relació directa o de congruència amb la situació que es tracta d'afrontar (...)».

També assenjala el Tribunal Constitucional que «per a controlar la concurrència del pressupost habilitant del decret llei (l'«extraordinària i urgent necessitat»), cal analitzar dos elements: en primer lloc, els motius que, havent sigut tinguts en compte pel Govern per a aprovar-lo, hagen sigut explicats d'una forma raonada (SSTC 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 111/1983, de 2 de desembre, FJ 5; 182/1997, de 29 d'octubre, FJ 3; 137/2003, de 3 de juliol, FJ 4; 189/2005, de 7 de juliol, FJ 3; 329/2005, de 15 de desembre, FJ 5; 68/2007, de 28 de març, FJ 7, i 31/2011, de 17 de març, FJ 3); i, en segon lloc, l'existència d'una necessària connexió entre la situació d'urgència definida i la mesura concreta adoptada per a subvindre a aquesta».

Vistes les pautes generals fixades pel Tribunal Constitucional, i atesa la doble motivació indicada amb anterioritat, és oportuna també la cita de la Sentència del Tribunal Constitucional número 68/2007, de 28 de març, quan argumenta: «D'acord amb la doctrina exposada, com recordàvem en les sentències esmentades, aquest tribunal no va estimar contrària a l'art. 86.1 CE (RCL 1978, 2836) l'apreciació de la urgència feta pel Govern en casos de modificacions tributàries que afectaven les hisendes locals (STC 6/1983, de 4 de febrer [RTC 1983, 6]), de situació de risc de desestabilització de l'ordre financer (STC 111/1983, de 2 de desembre [RTC 1983, 111]), d'adopció de plans de reconversió industrial (STC 29/1986, de 20 de febrer [RTC 1986, 29]), de mesures de reforma administrativa adoptades després de l'arribada al poder d'un nou govern (STC 60/1986, de 20 de maig [RTC 1986, 60]), de modificacions normatives en relació amb la concessió d'autoritacions per a instal·lació o trasllat d'empreses (STC 23/1993, de 21 de gener [RTC 1993, 23]), de mesures tributàries de sanejament del dèficit públic (STC 182/1997, de 28 d'octubre [RTC 1997, 182]), o, finalment, de necessitat d'estimular el mercat de l'automòbil (STC 137/2003, de 3 de juliol [RTC 2003, 137]). Com és fàcil comprovar, els decrets llei jutjats en totes aquestes sentències afectaven el que la STC 23/1993, de 21 de gener (RTC 1993, 23), F. 5, va denominar «conjuntures econòmiques problemàtiques», per al tractament de les quals el decret llei representa un instrument constitucionalment lícit, en tant que pertinent i adequat per a la consecució del fi que justifica la legislació d'urgència, que no és un altre, segons tenim reiterat, que subvindre a «situacions concretes dels objectius governamentals que per raons difícils de preveure requerisquen una acció normativa immediata en un termini més breu que el que es requereix per la via

extraordinària i urgente necesidad establecidas en el artículo 44.4 del Estatuto de Autonomia de la Comunitat Valenciana como presupuesto habilitante para recurrir al instrumento jurídico del decreto ley.

En el presente caso hay una doble motivación que consta justificada en el informe de la Dirección General de Turismo, en primer lugar para evitar los perjuicios que supondría la entrada en vigor de la norma, evitando posibles efectos jurídicos indeseados y en segundo lugar adoptando de forma inmediata esta medida para evitar el enorme impacto económico y social provocado por las citadas circunstancias en la economía del sector, que pueden verse adicionalmente agravadas por el conflicto en Israel.

Al respecto, la Sentencia del Tribunal Constitucional número 35/2017, de 1 de marzo, repasa la doctrina existente en relación con el significado del presupuesto de la «extraordinaria y urgente necesidad» para dictar decretos-leyes, haciendo referencia expresa a la facultad de dictar decretos-leyes en materia tributaria, señalando que «el decreto-ley representa un instrumento constitucionalmente lícito, en tanto que pertinente y adecuado para la consecución del fin que justifica la legislación de urgencia, que no es otro, según tenemos reiterado, que subvenir a situaciones concretas de los objetivos gubernamentales que por razones difíciles de prever requieran una acción normativa inmediata en un plazo más breve que el requerido por la vía normal o por el procedimiento de urgencia para la tramitación parlamentaria de las leyes».

Continúa esta misma sentencia apuntando que el uso de este instrumento obliga a los órganos políticos a explicar la situación de «extraordinaria y urgente necesidad» de manera «explícita y razonada», exigiendo también que «exista una conexión de sentido o relación de adecuación entre la situación definida que constituye el presupuesto habilitante y las medidas que en el decreto-ley se adoptan (STC 29/1982, FJ 3), de manera que estas últimas guarden una relación directa o de congruencia con la situación que se trata de afrontar (...)».

También señala el Tribunal Constitucional que «para controlar la concurrència del presupuesto habilitante del decreto-ley (la extraordinaria y urgente necesidad), es preciso analizar dos elementos: en primer lugar, los motivos que, habiendo sido tenidos en cuenta por el Gobierno en su aprobación, hayan sido explicados de una forma razonada (SSTC 29/1982, de 31 de mayo, FJ 3; 111/1983, de 2 de diciembre, FJ 5; 182/1997, de 29 de octubre, FJ 3; 137/2003, de 3 de julio, FJ 4; 189/2005, de 7 de julio, FJ 3; 329/2005, de 15 de diciembre, FJ 5; 68/2007, de 28 de marzo, FJ 7, y 31/2011, de 17 de marzo, FJ 3), y, en segundo lugar, la existencia de una necesaria conexión entre la situación de urgencia definida y la medida concreta adoptada para subvenir a la misma».

Vistas las pautas generales fijadas por el Tribunal Constitucional, y atendiendo a la doble motivación indicada con anterioridad, resulta oportuna también la cita de la Sentencia del Tribunal Constitucional número 68/2007, de 28 de marzo, cuando argumenta: «En consonancia con la doctrina expuesta, como recordábamos en las sentencias citadas, este tribunal no estimó contraria al art. 86.1 CE (RCL 1978, 2836) la apreciación de la urgencia hecha por el Gobierno en casos de modificaciones tributarias que afectaban a las haciendas locales (STC 6/1983, de 4 de febrero [RTC 1983, 6]), de situación de riesgo de desestabilización del orden financiero (STC 111/1983, de 2 de diciembre [RTC 1983, 111]), de adopción de planes de reconversión industrial (STC 29/1986, de 20 de febrero [RTC 1986, 29]), de medidas de reforma administrativa adoptadas tras la llegada al poder de un nuevo Gobierno (STC 60/1986, de 20 de mayo [RTC 1986, 60]), de modificaciones normativas en relación con la concesión de autorizaciones para instalación o traslado de empresas (STC 23/1993, de 21 de enero [RTC 1993, 23]), de medidas tributarias de saneamiento del déficit público (STC 182/1997, de 28 de octubre [RTC 1997, 182]) o, en fin, de necesidad de estimular el mercado del automóvil (STC 137/2003, de 3 de julio [RTC 2003, 137]). Como es fácil comprobar, los decretos-leyes enjuiciados en todas estas sentencias afectaban a lo que la STC 23/1993, de 21 de enero (RTC 1993, 23), F. 5, denominó «coyunturas económicas problemáticas» para cuyo tratamiento el decreto-ley representa un instrumento constitucionalmente lícito, en tanto que pertinente y adecuado para la consecución del fin que justifica la legislación de urgencia, que no es otro, según tenemos reiterado, que subvenir a «situaciones concretas de los objetivos gubernamentales que por razones difíciles de prever requieran una acción normativa

normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis" (SSTC 6/1983, de 4 de febrer [RTC 1983, 6], F. 5; 11/2002, de 17 de gener [RTC 2002, 11], F. 4; i 137/2003, de 3 de juliol [RTC 2003, 137], F. 3).

Amb el present decret llei es compleixen totes les exigències plasmades en la doctrina del Tribunal Constitucional, per explicitar-s'hi els motius que porten al Consell a promoure la derogació de la Llei 7/2022, de 16 de desembre, de la Generalitat, de mesures fiscals per a impulsar el turisme sostenible, i haver-hi una clara connexió entre la situació d'urgència i la mesura concreta adoptada per a subvindre a aquesta.

Com s'ha explicat, si no es deroga amb caràcter d'urgència, La Llei 7/2022 entrarà en vigor el pròxim 19 de desembre de 2023, generarà perjudicis immediats i efectes jurídics indesitjats, obligarà les administracions afectades a implementar mesures de caràcter administratiu i a dotar-se de mitjans, i també a les empreses del sector a adaptar-s'hi, amb les consegüents complicacions de gestió i costos addicionals.

A més, com també s'ha assenyalat, la implementació de la taxa turística generarà una deterioració i un impacte immediat i negatiu en la imatge de la Comunitat Valenciana, que es veurà perjudicada per competir amb altres destinacions turístiques, la qual cosa pot afectar la demanda, la facturació, l'ocupació...; i tot això en un moment d'incertesa econòmica, en el qual la inflació i altres factors als quals s'ha fet referència incideixen clarament en la demanda turística i en les empreses del sector.

A la vista de tot això, es pot assegurar que hi ha una connexió directa entre la urgència definida i la mesura concreta adoptada, aprovació del decret llei, tenint en compte que l'àmbit al qual afecta requereix una intervenció immediata. La regulació que s'incorpora contribuirà a generar certesa a la ciutadania i propiciarà seguretat a tots els operadors jurídics inclosos dins d'aquest rellevant sector; seguretat jurídica que, com és sabut, constitueix un dels pilars fonamentals sobre els quals es fonamenta l'ordenament jurídic constitucional. Totes les raons exposades justifiquen àmpliament i raonadament l'adopció de la present norma; hi ha, a més, la necessària connexió entre la situació d'urgència exposada i la mesura concreta adoptada.

IV

La Llei orgànica 5/1982, d'1 de juliol, d'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, en l'article 49.1.12a atribueix a la Generalitat Valenciana la competència exclusiva sobre turisme. El Decret 10/2023, de 19 de juliol, del president de la Generalitat, pel qual es determinen el nombre i la denominació de les conselleries, i les seues atribucions, assigna les competències en matèria de turisme a la Conselleria d'Innovació, Indústria, Comerç i Turisme. El Decret 137/2023, de 10 d'agost, del Consell, pel qual s'aprova el Reglament orgànic i funcional de la Conselleria, detalla les competències de la secretària autonòmica de Turisme i la Direcció General de Turisme.

Aquesta norma s'articula sobre els principis de necessitat, eficàcia, eficiència, proporcionalitat, seguretat jurídica i transparència previstos en l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques. En virtut dels principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat, seguretat jurídica, transparència i eficiència, aquest decret llei es justifica per raons d'interès general, ja que pretén protegir el teixit productiu i evitar un impacte estructural sobre l'economia. Quant al principi de transparència, i atès que es tracta d'un decret llei promogut per raons d'extraordinària urgència de caràcter econòmic i social, s'ha prescindit en l'elaboració del tràmit de consulta, audiència i informació pública, d'acord amb el que es disposa en l'article 133, apartat 4, de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques. Tot això sense perjudici que el text normatiu serà remès al Consell Valencià del Turisme perquè en tinga coneixement.

Amb la finalitat de garantir el principi de seguretat jurídica, aquest decret llei és coherent amb l'ordenament jurídic nacional i de la Unió Europea.

inmediata en un plazo más breve que el requerido por la vía normal o por el procedimiento de urgencia para la tramitación parlamentaria de las leyes" (SSTC 6/1983, de 4 de febrero [RTC 1983, 6] , F. 5; 11/2002, de 17 de enero [RTC 2002, 11] , F. 4; y 137/2003, de 3 de julio [RTC 2003, 137], F. 3).»

Con el presente decreto ley se cumplen todas las exigencias plasmadas en la doctrina del Tribunal Constitucional, al explicitarse los motivos que llevan al Consell a promover la derogación de la Ley 7/2022, de 16 de diciembre, de la Generalitat, de medidas fiscales para impulsar el turismo sostenible; y al existir una clara conexión entre la situación de urgencia y la medida concreta adoptada para subvenir a la misma.

Como se ha venido explicando, de no ser derogada con carácter de urgencia, La Ley 7/2022 entrará en vigor el próximo 19 de diciembre de 2023, generando perjuicios inmediatos y efectos jurídicos indeseados; obligando a las administraciones afectadas a implementar medidas de carácter administrativo y a dotarse de medios, obligando también a las empresas del sector a adaptarse, con las consiguientes complicaciones de gestión y costes adicionales.

Además, como también se ha señalado, la implementación de la tasa turística generará un deterioro y un impacto inmediato y negativo en la imagen de la Comunitat Valenciana, que se verá perjudicada al competir con otros destinos turísticos, lo que puede afectar a la demanda, a la facturación, al empleo...; y todo ello en un momento de incertidumbre económica, en el que la inflación y otros factores a los que se ha hecho referencia inciden claramente en la demanda turística y en las empresas del sector.

A la vista de lo anterior, se puede asegurar que existe una conexión directa entre la urgencia definida y la medida concreta adoptada, aprobación del decreto ley, teniendo en cuenta que el ámbito al que afecta requiere de una intervención inmediata. La regulación que se incorpora contribuirá a generar certeza a la ciudadanía y propiciará seguridad a todos los operadores jurídicos incluidos dentro de este relevante sector; seguridad jurídica que, como es sabido, constituye uno de los pilares fundamentales sobre los que se asienta el ordenamiento jurídico constitucional. Todas las razones expuestas justifican amplia y razonadamente la adopción de la presente norma, existiendo además la necesaria conexión entre la situación de urgencia expuesta y la medida concreta adoptada.

IV

La Ley orgánica 5/1982, de 1 de julio, de Estatuto de Autonomía de la Comunitat Valenciana, en su artículo 49.1.12.ª atribuye a la Generalitat Valenciana la competencia exclusiva sobre turismo. El Decreto 10/2023, de 19 de julio, del presidente de la Generalitat, por el que se determinan el número y la denominación de las consellerias, y sus atribuciones, asigna las competencias en materia de turismo a la Conselleria de Innovación, Industria, Comercio y Turismo. El Decreto 137/2023, de 10 de agosto, del Consell, por el que se aprueba el Reglamento orgánico y funcional de la Conselleria, detalla las competencias de la secretaria autonòmica de Turismo y la Dirección General de Turismo.

Esta norma se articula sobre los principios de necesidad, eficacia, eficiencia, proporcionalidad, seguridad jurídica y transparencia previstos en el artículo 129 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas. En virtud de los principios de necesidad, eficacia, proporcionalidad, seguridad jurídica, transparencia y eficiencia, este decreto-ley se justifica por razones de interés general, ya que pretende proteger el tejido productivo y evitar un impacto estructural sobre la economía. En cuanto al principio de transparencia, y dado que se trata de un decreto-ley promovido por razones de extraordinaria urgencia de carácter económico y social, se ha prescindido en su elaboración del trámite de consulta, audiencia e información pública, de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 133, apartado 4, de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas. Todo ello sin perjuicio de que el texto normativo será remitido para su conocimiento al Consell Valencià del Turisme

Con la finalidad de garantizar el principio de seguridad jurídica, este decreto ley es coherente con el ordenamiento jurídico nacional y de la Unión Europea.

En la tramitació del decret llei s'ha seguit el procediment establert i s'han emés els informes preceptius, i s'han de destacar el de l'Advocacia General de la Generalitat, el de la Conselleria d'Hisenda, Economia i Administració Pública i el de la Intervenció General.

En virtut d'això, en exercici de la facultat concedida per l'article 44.4 de l'Estatut d'Autonomia, i de conformitat amb el que estableix l'article 58 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, de Govern Valencià, d'acord amb les competències atribuïdes pel Decret 10/2023, de 19 de juliol, del president de la Generalitat, pel qual es determinen el nombre i la denominació de les conselleries, i les seues atribucions a proposta de la consellera d'Innovació, Indústria, Comerç i Turisme, amb la deliberació prèvia del Consell en la seua sessió de 10 de novembre de 2023,

DECRETE

Article únic. Derogació de la Llei 7/2022, de 16 de desembre, de la Generalitat, de mesures fiscals per a impulsar el turisme sostenible

Queda derogada la Llei 7/2022, de 16 de desembre, de la Generalitat, de mesures fiscals per a impulsar el turisme sostenible.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

Única. Incidència pressupostària

La implementació i posterior desplegament d'aquest decret llei no podrà tindre incidència en la dotació de cap dels capítols de despesa assignada a la conselleria competent per raó de la matèria.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Única. Derogació normativa

Queden derogades totes les disposicions d'igual o inferior rang que s'oposen al que es preveu en el present decret llei.

DISPOSICIONS FINALS

Primera. Habilitació per al desplegament reglamentari

El Consell podrà dictar totes les disposicions que siguen necessàries per al desplegament, execució i compliment del que es disposa en el present decret llei.

Segona. Entrada en vigor

El present decret llei entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 10 de novembre de 2023

El president de la Generalitat,
CARLOS MAZÓN GUIXOT

La consellera d'Innovació, Indústria, Comerç i Turisme,
NURIA MONTES DE DIEGO

En la tramitación del decreto ley, se ha seguido el procedimiento establecido y se han emitido los informes preceptivos, destacándose el de la Abogacía General de la Generalitat, el de la Conselleria de Hacienda, Economía y Administración Pública y el de la Intervención General.

En su virtud, en ejercicio de la facultad concedida por el artículo 44.4 del Estatuto de Autonomía, y de conformidad con lo previsto en el artículo 58 de la Ley 5/1983, de 30 de diciembre, de Gobierno Valenciano, de acuerdo con las competencias atribuidas por el Decreto 10/2023, de 19 de julio, del presidente de la Generalitat, por el que se determinan el número y la denominación de las consellerias, y sus atribuciones a propuesta de la consellera de Innovación, Industria, Comercio y Turismo, previa deliberación del Consell en su sesión de 10 de noviembre de 2023,

DECRETO

Artículo único. Derogación de La Ley 7/2022, de 16 de diciembre, de la Generalitat, de medidas fiscales para impulsar el turismo sostenible

Queda derogada la Ley 7/2022, de 16 de diciembre, de la Generalitat, de medidas fiscales para impulsar el turismo sostenible

DISPOSICIÓN ADICIONAL

Única. Incidencia presupuestaria

La implementación y posterior desarrollo de este decreto ley no podrá tener incidencia alguna en la dotación de todos y cada uno de los capítulos de gasto asignada a la conselleria competente por razón de la materia.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA

Única. Derogación normativa

Quedan derogadas cuantas disposiciones de igual o inferior rango se opongan a lo previsto en el presente decreto ley.

DISPOSICIONES FINALES

Primera. Habilitación para el desarrollo reglamentario

El Consell podrá dictar cuantas disposiciones sean precisas para el desarrollo, ejecución y cumplimiento de lo dispuesto en el presente decreto ley.

Segunda. Entrada en vigor

El presente decreto ley entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 10 de noviembre de 2023

El president de la Generalitat,
CARLOS MAZÓN GUIXOT

La consellera de Innovación, Industria, Comercio y Turismo,
NURIA MONTES DE DIEGO

